

Inget står ut

Alla står ut med mig, ingen vill ha mig, ingen kan tycka illa om mig, ingen söker upp mig. De får inte veta, tänker jag i mina ljusare stunder. I mina mörka tänker jag att det räcker med att de ser mig, hör mig, känner min lukt för att veta tillräckligt. Ja, kvinnorna planar ut, skingras för vinden, går upp i rök, glömmer mig innan jag bestämmer mig för att glömma dem. De som får mig på hjärnan, som jag dem, men andra, vill jag inte ha. De är antagligen galna, gränslösa (dominanta utan att vara starka, mer tvärtom) och rör sig mer eller mindre i kriminella kretsar, är sjukligt medberoende, patologiskt svartsjuka. De dyrkar till att börja med en för att sedan, naturligtvis, sätta igång att hata.

Jag ska göra min dag själv, av mig och med mig. Jag ska bära mig. I morse skulle jag till exempel diska. Jag står knappt ut med det. Råkade vinkla en kastrull åt fel håll, blötte ner byxorna; började diska fortare så jag snabbt skulle bli klar. Så att jag kunde komma vidare: bädda min säng. Jag har ända sedan jag var en liten pojke trivts med åldringar, tanter har alltid haft ett gott öga till mig, min tid kommer.

Ute kryper klöver över gräset, som vita loppor. Triften finns där plötsligt, om man råkar se den och den är lila. Jag runkar av mig av kliniska skäl (för att stävja prostatan, för att min säd inte ska bli damm, så länge jag nu kan), medan kvinnorna i kvarteret, tänker jag, får sex bara de går ut genom porten (det är därför de inte möter blicken har jag räknat ut). Just mina kvinnor nuförtiden är förresten mormödrar och pratar om klimakteriet, har jag då åldrats och fort har det gått och det är inte över än, tra-la la.

*

Jag står inte ut, behöver ruska om mig lite, lämna mitt jag, prova gå ifrån mig. Jag går ut ur porten. Ställer mig utanför grannens balkong. Hon bor på nedre plan till höger om min port. Hon kommer snart ut på sin balkong och jag säger: "...tänk USA idag de få som kollar fotboll de kan inte skilja på Schwiz och Swden och ska gapa och undra att de inte vetat att man fick ha två lag i VM." Grannen ler milt, kanske överseende, backar lite innan hon vänder på klacken och går in till sig. Jag står kvar i väntan på Gud eller regnet, dagen har redan kommit.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Per Teofilusson med Poeter.se id #8321 innehar upphovsrätten